

44
ГЛАВИ
ЗА
ЧЕТИРИМА
МЪЖЕ

Биби Ийстън

Превод от английски език
Николина Тенекеджиева

Уо

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *44 Chapter About 4 Men*

Copyright © 2019. 44 Chapters About 4 Men by BB Easton.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2020

Редактор Габриела Кожухарова

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2479-7

Бележка от авторката

Книгата „44 глави за четирима мъже“ е базирана на реални събития, които са разкрасени и преувеличени за хумористичен ефект и/или поради склонността на авторката да пише под въздействието на алкохол и недоспала. Всички имена и отличителни белези на героите са променени, за да не бъде разкрита самоличността им. Ако все пак разгадаете истинската самоличност на господин Ийстън или на някого от другите персонажи в тази книга, авторката с радост ще изпълни няколко ваши желания в замяна на мълчанието ви.

Поради прекомерната употреба на цинизми и сексуалното си съдържание книгата горещо не се препоръчва на лица под осемнайсет години.

*Бих посветила тази книга на съпруга си,
но имайки предвид, че той не знае за нея и
никога, ама никога, не бива да разбира за
съществуването ѝ, реших вместо това да я
посветя на теб, скъпи ми читателю.*

Точно така, грази мои. Ако не извлечете нищо полезно от четивото пред себе си, поне ще можете да се похвалите, че някой ви е посветил книга.

И то не просто някаква си новелка, а цял роман.

Това е най-малкото, което мога да направя за вас. Все пак вие сте единствената причина да публикувам тази сбирщина от прекалено лични откровения, имейли и нецензурни истории. Наистина ужасно решение (наред с много други такива, за които предстои да прочетете), но заради *вас* си заслужава.

По професия съм училищна психоложка, така че моделирането на характера ми е специалност. Искате да вкарате детето си в правия път? Аз съм вашият човек. Искате да разберете дали малкият Джони има аутизъм, или просто е попрекалил с „Майнкрафт“? Доведете го при мен. Но ако търсите съвет как да накарате студения си, сдържан и некомуникативен партньор да ви обръща повече внимание? *Ъм...*

Проклетата да съм, ако знам. През 2013 година бракът ми приличаше по-скоро на съжителство с неодушевен предмет и нямаше никакви изгледи за подобрене. Докато един ден всичко не се промени – денят,

в който Кенет Ийстън започна да чете дневника ми.

Тогава открих психологическа техника, наглед елементарна и глупава, която обаче само за няколко месеца преобрази съпруга ми от интровертен сухар в изкусен любовник. Толкова се развълнувах, че събрах всичките си записки и набързо ги навързах заедно под прикритието на нощта. Искаше ми се да раздам копия от франкенщайнското си творение на целия свят, на всеки страдалец, попаднал в плен на монотонна дългогодишна връзка. Да крещя с пълно гърло: „Има надежда! Не се примирявайте със скучния си живот!“, мятайки книга след книга през прозореца на откраднатия си едномоторен самолет.

Но вместо тепърва да се уча да пилотирам самолет, за да споделя малкото си откритие, ще направя следващото, което ми идва наум. Ще го ПУБЛИКУВАМ.

Разбира се, ако някой мой познат прочете писанията ми, може да ме уволнят, да ми връчат молба за развод или от службите за закрила на детето да ме изпратят на курсове за родители (на които трудно ще отида, след като ми изземат колата), но винаги съм се придържала към девиза: „Последици, последици“. (Което обяснява повечето събития в тази книга.)

Надявам се нещо от прочетеното тук да ви помогне да вдъхнете живот на апатичния си партньор. Надявам се да се откъснете за малко от собствените си проблеми и да се посмеете на моите. Ако обаче не се случи нито едното от двете, поне ще можете да кажете на приятелите си, че Биби Ийстън е посветила мемоара си на вас... с което ще ги впечатлите за приблизително секунда и половина, докато не ви попитат: „Биби коя?“.

(„Уебстър“, обадете ми се, ако си харесате нещо)

Боцкателен (прил.) – 1. обсипан с остри върхове, боцкащ; 2. гума, измислена и открадната от комедийната богиня Джени Лоусън.

Вагабонитство (същ.) – скитнически начин на живот, при който все пак можеш да си позволиш кожени панталони и наполовина завършени татуировки.

Вандалистичен (прил.) – склонен към или упражняваш вандализъм; подобрена и по-сексапилна версия на гумата „вандалски“.

Гаргамелски (прил.) – нарицателно, произлизащо от името на врага на смърфовете Гаргамел.

Господин (същ.) – любовник от мъжки пол, който е едновременно достатъчно зрял и значително по-възрастен от обожателката си, че названието „гадже“ да изглежда глупаво и неудачно досущ като самата връзка.

Гъзарлък (същ.) – поведението на гъзар (заплашително, бунтарско, непокорно).

Гълтарлясвам (гл.) – поглъщам лакомо без никакво зачитане на добрите маниери.

Емоерекция (същ.) – пенис, еректирал вследствие на емоционален вместо на физически/визуален

стимул.

Женка (същ.) – приятелка, която не желаеш да наричаш „приятелко“, защото притежаваш гостатъчно културна чувствителност, за да знаеш, че жените от афроамерикански произход мразят белите жени да ги наричат „приятелко“.

Злогенийще (същ.) – 1. хибрид между чудовище и гений; 2. зъл гений; 3. доктор Сара Сноу.

Косурджия (прил.) – 1. правещ морална оценка въз основа на собствените си възгледи и личните си преживявания; 2. повечето жени от югоизточните щати.

Лизуем (прил.) – пределно ясно е за какво става дума.

Любимичест (прил.) – тъп начин да кажеш „най-любим“.

Мъртвийстън (прил.) – комбинация от гумите „мъртъв“ и фамилията на авторката. Пример: „Биби Ийстън ще те направи мъртвийстън за около трийсет секунди, ако не се разкараш от гаджето ѝ на мига“.

Нагеницафест (същ.) – социална сбирка, състояща се предимно от хора с пениси.

Надървеногодишнина (същ.) – повтарящата се на годишни начала дата, на която обикновено безжизненият ви като незаинтересовано безгръбначно по време на каквито и да било сексуални дейности партньор от мъжки пол е правил любов с вас. Възможно е да бъде отбелязана с минута мълчание.

Негаген (прил.) – не съвсем гаген, но не и особено приятен.

Плавък (прил.) – 1. способен да се държи на повърхността, въздушен; 2. безгрижен, доволен, отпуснат.

Подляр (прил.) – подмолен човек с нечисти намерения.

Подземносветски (прил.) – адски, пъклен.

Преследванец (същ.) – жертва на преследвач.
Очевидно.

Приятели-врагове (същ.) – Приятели? Врагове? Зависи от деня и количеството погълнат алкохол.

Протъркан (прил.) – разранената и болезнена след протъркване кожа.

Смушквам (гл.) – да наръгаш някого с импровизиран нож, който в затвора наричат „мушкало“.

Съпругобот (същ.) – женен мъж, който се държи по-скоро като робот, отколкото като човешко същество. Този вид киборг обикновено е покорен, интровертен, спазва стриктно правилата, не проявява интерес към секса и не умее да се забавлява.

Съпругоизкусител (същ.) – женен мъж, който *би трябвало* да е отегчен до болка от провисналата вагина на съпругата си, но вместо това се държи като ненаситна секс машина на две линии кокаин.

Туберкулозен (прил.) – поразен от туберкулоза.

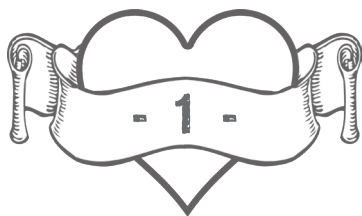
Тъмничарско (прил.) – място, което прилича на тъмница, но не в секси БДСМ смисъл.

Уязвимоерекция (същ.) – виж Емоерекция.

Фантасмагористично (прил.) – така звучи гумата „шибано фантастично“, когато е произнесена от някой, изпил препълнена чаша „Пино Гриджо“.

Фасулски (прил.) – лесен и изгоден.

Франкенкнига (същ.) – сбирщина записки от дневници, имейли, снимки, мръснишки стихотворения и порнографски разкази, които някой се опитва да пробута за книга.

Съпругобот

Тайният дневник на Биби

16 август

Скъпо дневниче, този шибаняк ме убива.

Току-що излезе изпод душа. Толкова е близо, че усещам аромата на „Айриш Спринг“ по кожата му. Косата му е мокра и секси, а наболата му брада е с перфектна дължина – мека на допир, но недостатъчно дълга, че да прикрие изваяните черти на лицето му. Начинът, по който тениската прилепва по бицепсите му и широките му мускулести гърди... мога да се взирам в него цяла вечер. Всъщност точно това правя – макар и само с крайчеца на окото си. Но не е достатъчно.

Искам да го докосна.

През този половин час, откакто се тръсна до мен и пусна мача на „Брейвс“, през главата ми минаха хиляда и една идеи как да прилаская този мъж. Като например да преплета пръсти с неговите или да прокарам кокалчетата на ръката си по грубата му квадратна челюст. А може би дори да плъзна мен-

повозелените си нокти по стегнатите му коремни мускули и когато най-последно привлече вниманието му, да яхна влажното му силно тяло и да заровя ръце в мократа му коса.

Обаче не осъществявам никоя от фантазиите си, тъй като знам, че в замяна ще получа само бегъл страничен поглед и извъръщане в другата посока.

Съпругът ми е скала. Не защото е моя опора в живота, а понеже е толкова *шибано* студен, че понякога се чудя дали изобщо има пулс. Кен никога не ме е държал за ръка, дневниче. Или поне не по собствено желание. Аз съм държала неговата, докато спи, но ако се опитам да го направя, когато е буден, той най-любезно ме изтърпява за... да речем, пет секунди и половина, след което измъква с отработено движение меката си, отпусната длан от моята.

Със секса е същото. Кен е джентълмен до мозъка на костите, затова просто ляга по гръб и ме оставя да задоволя нуждите си, галейки тялото ми по заглавие. (Дори когато пробвам да разчупя нещата и пресъздам сцената със сладоледа от „Петдесет нюанса по-тъмно“. В негова защита ще отбележа, че ми се налага да играя и ролята на Крисчън, защото Кен *очевидно* не знае репликите му. Също така трябва да призная, че шумът от бебелефон не е съвсем като балада на Ал Грийн. За капак, никога нямаме ванилов сладолед, както е в книгата. Всеки път съм принудена да импровизирам с черешов, а той не е никак лесен за облизване, защото изисква гъвчене. Независимо от всичко обаче *мъничко* помощ от негова страна няма да бъде излишна.)

Въпреки цялата постановка после винаги се сгуш-

вам в съвършеното мускулесто тяло на Кен и се мъча да изтръгна искрица топлина от тази канара, издялана във формата на мъж. През цялото време почти го чувам да брои наум – *едно Мисисипи, две Мисисипи, три Мисисипи*, – докато накрая не ме потупа по задника. Лек намек да се разкарам от него.

Или поне така изглежда.

Проблемът на Кен не е тоталната липса на каквото и да било желание за интимност. Въпросното му качество всъщност крепи брака ни. Същото се отнася и за факта, че *винаги* следва правилата.

Кенет Ййтън е ливадокосящ, сметкоплащащ, изнасящ боклука *съпругобот* – киборг, създаден да издържи най-малко седемдесет години бурен брачен живот. *Никога* не съм го хващала да поглежда друга жена. Дявол го взел, никога не съм го хващала дори да лъже.

Единственият проблем на Кен е, че е женен за *мен*.

Преди да го срещна, дневниче, вече бях изпробвала поне седемдесет и три процента от позите от Кама Сутра. Бях избъръснала половината си глава и бях наслагала обеци по всичките си женски части, без даже да съм навършила възрастта да гледам нецензурни филми. Прекарвах свободното си време, закопчана с белезници за всевъзможни неща от момчетата с повече татуировки от членовете на „Гънс енд Роузес“. Кен изобщо не се вписва в цялата картина.

Навярно се питаш защо тогава малка развратница като мен се е омъжила за толкова праволинеен мъж?

Именно заради *тях*. Заради начина, по който агре-

налинът ми се покачва и зениците ми се разширяват всеки път, щом доловя сладникавия мускусен аромат на „Обсешън“ за мъже на Калвин Клайн. Заради факта, че при вида на продупчена долна устна и татуиран ръкав съм готова да зарежа всичко, за което съм се борила години наред. Защото стабилността и сигурността, които открих у Кен, подеждяха като мехлем на изтерзаната ми душа и разбитото ми сърце.

Татуираните момченца от миналото ми може и да бяха ненадминати любовници, но не умееха да гържат оная си работа в гащите и задниците си извън затвора, да не говорим, че нямаха и пукнат долар. Кен, от друга страна, беше толкова... разумен и отговорен, толкова здраво стъпил на земята. Носеше маратонки „Найки“ и тениски на „Ган“. Притежаваше собствен дом. *Тичаше за здраве*. Криминалното му досие бе чисто и недокоснато от мастило също като луничавата му кожа. На всичкото отгоре се занимаваше с... внимание... *счетоводство*.

Добре де, вероятно попрекалех с влизането в правия път.

Не ме разбирай погрешно. Обичам Кенет Ийстън до смърт. Той е най-добрият ми приятел, бащата на децата ми и, честно казано, сме ужасно щастливи заедно. Или поне аз съм щастлива. Така е. Наистина. Човек може да е отегчен до сълзи и едновременно да е щастлив, нали? На такива сълзи им викат сълзи на щастие. В моя случай – на щастие и невъобразима скука. Кен е прекалено безизразен и сериозен и ми е трудно да преценя какво изпитва. Предпочитам да си мисля, че е щастлив. Но нека бъдем реалисти.

Възможно е да няма никакви чувства.

За сметка на това обаче има квадърна челюст тип Капитан Америка и вечно набола брада. Притежава завидно високи скули и тюркоазени очи, забулени от мигли в цвят еспресо, както и пясъчнокестенява коса, която е достатъчно дълга отгоре, че да се къдри симпатично на челото. Фигурата му е мускулиста и стройна. Чувството му за хумор е сухо и сдържано. Кен е брилянтен, изключително скромен и е търпелив спрямо глупостите ми.

Този мъж е перфектен за мен поне на деветдесет процента, но напоследък мисля само за липсващите десет: страст и татуировки. Две неща, които трябва да си избия от главата, ако искам да съхраня прекрасния си монотонен брак.

Обаче не мога.

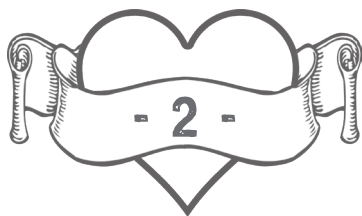
Татуираните лоши момчета са наркотик, от който не съм способна да се откажа. Поглъщам на един дъх любовните романи с антигерои, сякаш са жизненоважна хранителна група. Айфонът ми е препълнен с песни на татуирани рокаджии, чиито грезгави, хрипливи гласове са моето бягство от реалността. Дивиди плейърът ми е зареден догоре с филми за мистериозни вампири, мотористи ренегати, разкрепостени рок звезди и оцелели след зомби апокалипсис алфа-мъжкарци, които ме избавят от сивото ежедневие и битовизмите.

И знаеш ли какво осъзнах след многобройните ми бягства в тези въображаеми светове, скъпо дневниче? *Познавам* главните герои. Излизала съм с тях – със скинаря морски пехотинец и запален моторджия, с бившия затворник/хот род състезател и пълен не-

пукист, с чувствителния басист на хевиметъл банда, който носи плътна очна линия...

Била съм с *всичките* до един. Как така не съм открила по-рано приликата между мъжете, за които фантазирам, и бившите ми гаджета? А наричам себе си психоложка!

В интерес на истината, Найт – гаджето ми от гимназията, вероятно е причината да стана психоложка. Абсолютен психопат. Утре ще ти разкажа за него, дневниче. Кен отива да си ляга, което означава, че разполагам с около пет минути да го възседна, преди историческият канал да го е приспал. Пожелай ми успех!

Скелетор

Тайният дневник на Биби

17 август

Найт, Найт, Найт. Откъде да започна, дневниче? Да съм гагже на Найт, беше като да съм жертва на отвличане със стокхолмски синдром. Нямах гумата по въпроса – Найт реши, че съм *негова*, а никой не противоречи на Найт. С времето обаче страхът ми се превърна в привързаност и заобичах похитителя си въпреки психопатичните му наклонности.

Найт беше скинар. Поправка: Найт беше *скина-рят* – единственият в предградията на Атланта, разпростиращи се върху цели три окръга. Никоя банда сърдити бели момчета в гимназия „Пийч“ не можеше да съперничи на неговата агресия. Училищните атлети бяха прекалено дружелюбни и разговорливи. Пънкарите, макар да бяха вандалистични и големи разбойници, се отдаваха предимно на забавления. Готиците пък бяха пълни страхливци. Всепоглъщащият гняв на Найт обаче можеше да се побере само в онази подгрупа, чийто имидж крещеше: „Ще ти от-

късна шибаната ръка и ще те пребия с нея, ако по-смееш да поемеш и дъх от въздуха, който дишам аз“.

Справяше се толкова успешно с мисията да сплашва хората, че остана първият и единствен член на тази група чак до завършването си.

Мисля, че яростта на Найт е била предопределена още от деня на раждането му, когато огромното разочарование, наречено негова майка, го кръстило Роналд Макнайт. Годината е била 1981 и доколкото познавам Канди, вероятно се е опитвала да впечатли женения стоков брокер, който я е оплодил, като кръсти извънбрачното им отроче на най-известния по онова време републиканец. След години на тормоз от страна на безбройните алкохолици в живота на Канди и непрекъснати подигравки с името му от типа на Роналд Макдоналд, някъде по пътя Роналд се превърнал в Найт, а Найт – в същинско природно бедствие.

Найт притежаваше момчешкия чар и вечно намръщено изражение на Еминем: бледа кожа, късо подстригана платиненоруса коса и почти прозрачни светли вежди и мигли. Невзрачното му на пръв поглед лице обаче беше подчертано от две пронизващи леденосини очи.

Имаше жилесто, но здраво телосложение. Като на уличен боец. Не пропускаше нито един от часовете по вдигане на тежести (Майтап ли си правят? Точно на това ли трябва да учат децата в шибаните държавни училища?) и веднъж си спечели триста долара от футболния отбор, като вдигна сто и трийсет килограма от лежанка – два пъти колкото тогавашното му тегло.

44 глави за четирима мъже

Когато Найт ми разказваше нещо, винаги повтаряше:

– В битката не е важен размерът на кучето, а желанието му за победа.

Не мога да си кривя душата, че въпросното желание беше дори в излишък у Роналд Макнайт – или както го наричаха всички в гимназия „Пийч“ (никога, ама *никога* в лицето му), Скелетор*.

Не само че Найт беше *единственият* скинар в града, но се оказа и че всъщност не е расист. Нито един път не го чух да възхвалява арийската раса или да се кичи с типичните нацистски символи. Свастиките и железните кръстове подозрително отсъстваха от личните му вещи.

Тъй като съм психоложка по рождение, така се впечатлих от този факт, че веднъж се престраших да го разпитам.

Вместо да вдигне дясната си ръка във въздуха и да изкрещи: *Sieg Heil*, Найт огледа набързо коридора, за да се увери, че никой не ни слуша. После се наведе толкова близо до мен, че усетих треперливия му дъх по врата си, и прошепна:

– Не съм расист. Мразя еднакво всички.

И аз му повярвах. Копелето наистина мразеше *всички*.

Или поне така ми се струваше.

През 1996 година на планетата живееха пет милиарда души. Роналд Макнайт мразеше четири милиарда деветстотин деветдесет и девет милиона деветстотин деветдесет и девет хиляди деветстотин деветдесет и деветима от тях. Мразе-

* Главният злодей от франчайза „Господари на Вселената“. – Б.пр.

ше родителите си. Ненавиждаше приятелите си. Нарочно се заяждаше с непознати. Поради някаква необяснима причина обаче реши, че аз му допамам. Беше доста главозамайващо да съм единственото човешко същество, което най-страшното момче във вселената харесва.

Когато срещнах Роналд Макнайт, бях кльошава, луничава осмокласничка с дълга до раменете, чорлава червеникаворуса коса и бях безнадеждно хлътнала по главатаря на пънкарите Ланс Хайтауър. Подстригвах косата си все по-късо и по-късо, добавях все повече безопасни игли по суитшърта и раницата си и в столовата се присламчвах все по-близо и по-близо до масата на пънкарите и готиците, на която Ланс седеше начело още от първия учебен ден. (За мое нещастие, се оказа, че той всъщност си пада по същия пол – щеше ми се да го бях узнала, преди да си избръсна почти цялата коса и да се надупча от глава до пети с пиърсинги в отчаян опит да го впечатля.)

Разбира се, Найт, който тогава бе деветокласник, също се озова на нашата маса. Понеже наоколо нямаше други скинари, пънкарите буквално го осиновиха като свой домашен любимец гърмяща змия. Ден след ден седеше начумерен и със сведена глава, стискаше вилицата си достатъчно силно, че да я изкриви, и от време на време промърморваше под нос: „Върви на майната си“, когато някой дръзнеше да го заговори.

Един топъл септемврийски следобед случайно дочух една ученичка от по-горните класове на масата ни да казва на гаджето си с щръкналия гребен и щедротото количество пиърсинги, че Скелетор имал

рожден ден. (Нямам представа как някой изобщо е научил за него, освен ако Найт не го е подхвърлил като доказателство за сканания си живот. Нещо от рода на: „Не мога да повярвам, че тая курва, майка ми, задигна всичките ми цигари и замина нанякъде с оня педал съпруга си на шибания ми рожден ден. Хей, какво ме зяпаш, задник такъв?“) Така че, естествено, аз реших да му купя сандвич с пилешко от лавката.

Върнах се на масата с бобра крачка и ухилена до уши (само да отбележа, че ентузиазмът ми винаги е бил в повече и от мен щеше да излезе отлична мажоретка, ако не бях толкова вироглава и тромава), наврях го в лицето на Найт и изчуруликах:

– Честит рожден ден!

Той вдигна неизменно намръщеното си лице и ме прониза с изгарящия си като лазер син поглед. Застинах напълно неподвижно, щом осъзнах с леко закъснение, че може би съм подразнила гърмящата змия.

Подготвих се психически за порой от ругатни, но вместо това изражението на Найт омекна пред очите ми.

Вежгите му, които допреди миг бяха силно свъсени, се отпуснаха и повдигнаха изненадано. Ледените му очи се разшириха, а от устните му се откъсна едва доловимо възклицание – сърцераздирателен израз на благодарност и недоумение. Явно момчето, което всички наричахме Скелетор, никога през живота си не беше получавало подарък. Докато се взирах в уязвимото му, изпълнено с болка лице, почти можех да чуя как бронята му се пропуква и издърънчава на пода.

Не можех да обеля и гума. Забравих да дишам. Когато дробовете ми започнаха да горят, най-сетне откъснах очи от неговите и си поех дълбоко дъх, забивайки поглед в новите си бели кубинки „Док Мартенс“ (поредната покупка, направена в името на Ланс Хайтауър), но вече беше късно. През тези няколко секунди бях видяла всичко. Цял живот на страдание, копнеж за зачитане и приливна вълна от любов, готова да се разбие в първия човек, проявил достатъчно смелост или достатъчно глупост да се приближи.

Очаквах бързо да възвърне намусеното си изражение – все пак ставаше въпрос за някакъв си тъп сандвич, – обаче, за моя огромна изненада и ужас, Найт се изправи, посочи право към мен и се провикна:

– Ето защо Биби е единственият човек на тая шибана планета, когото мога да понасям! Никой от вас, копелдаци такива, не ми подари нищо за рождения ден! – изгледа кръвнишки пъпчивите хулигани на масата и накрая добави: – Мразя ви всичките!

Скелетор обичаше да драматизира.

Бях твърде шашната, че да реагирам, и наблюдавах безпомощно как той отново сяда на мястото си с доволната физиономия на току-що нахранен лъв, очевидно удовлетворен от шокираното мълчание, възцарило се в столовата. Единствено аз стоях изправена и всички бяха вперили погледи в мен, включително Найт, който ме оглеждаше с широка, лакома усмивка, досущ като на Чеширския котарак.

Внезапно ми се прииска да си взема парите обратно.

Разбираш ли, дневниче, *мислех си*, че просто купу-

44 глави за четирима мъже

вам сандвич с пилешко, а с малко късмет – и благо-
разположението на човека, способен да очисти всички ни с дървена бухалка, набита с ръждиви пирони.
Нищо повече.

Не харесвах Найт. Не желях да се сприятелявам с Найт (ако изобщо беше възможно). Искях само да спечеля симпатиите му, колкото да не ми крещи или да не ме убие. Кой да предположи, че с някакви си долар и петдесет ще си купя обсебващото внимание на единствения скинар в града?

Стърчах там, впила ококорен поглед в суровите сини очи на Найт, и осъзнах, че ще бѣда негова, независимо дали ми харесва, или не.

А в началото определено не ми харесваше.

За авторката

Вярвам, че за да разберете коя съм, първо трябва да ви кажа коя искам да бъда.

А наистина искам да бъда знойната, немирна купчина плът и зъби, която би се получила, ако науката някога позволи Джени Лоусън и Кели Рипа да си имат бебе – с щедра щипка Меган Фокс отгоре.

Но дотук с мечтите.

Всъщност съм училищна психоложка (или поне докато не ме уволнят дисциплинарно за отблъскващо морално падение; ако четете това, сигурно вече се е случило) и живея в потискащите югоизточни предградия със съпруга си и двете ни малки херувимчета (или *поне* докато той не се разведе с мен и/или не ме изпрати в лудница).

Макар пьнкарските ми дни да са в миналото, все още си боядисвам косата в розово всяка божа година през първия ден от лятната ваканция и се моля боята да се отмие до август. Не успявам съвсем да начеша бунтарската си краста, но осъдителните погледи в магазина са ми предостатъчни.

Също така ми се иска да съм от онези хора, които пишат мръснишки любовни романи до два часа посред нощ, но вместо това бугувам до три и раз-

казвам за собствените си извратени сексуални преживявания, понеже нямам въображение.

След кратка грямка оглушителният звук на алармата ме връща обратно в реалността и изхвърчам към работа с все още мокра коса, термос, на който е лепнат някой мотивационен цитат за вселената – все още на покрива на колата ми, обяг – все още в хладилника, където многострадалният ми съпруг го е прибрал предишната вечер, и записнат под вратата на колата колан на палтото ми, който шиба бясно паважа. Докторите наричат това състояние *хронично недоспиване* – или както Кен го произнася, „покваряване“*.

Да си призная честно, дори не си спомням да съм писала тази книга.

Не се *шегувам*.

Ако ви се струвам като човек, с когото бихте искали да се сприятелите, то тогава сте повече от добре дошли да ми пишете. Само не се изненадвайте, когато ви отговоря с някое нецензурно меме с Шая Лабьоф или съобщение, предназначено за съпруга ми, в което го моля да остави обяда ми в пощенската кутия, за да го взема, без да се налага да слизам от колата.

* Непреводима игра на думи. На английски „недоспа̀л“ (sleep-deprived) се пише и звучи сходно с depraved (покварен, низък). – Б.р.